

κόσμῳ δὲν τὰς ἐγκαταλείπει ποτέ.

Αἱ γυναῖκες ἐκτός τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐξαιρέτου οἰκιακῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνατροφῆς τῶν ἔχουσι καὶ παιδεῖαν μεγαλύτεραν ἢ οἱ ἄνδρες· τοῦτο δέ, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ εἰσὶ δεδομένοι εἰς τὸ ἀποκτᾶν χρήματα· ἀπὸ τῆς βρεφικῆς τῶν ἡλικίας τρέφονται μὲ τὴν ιδέαν αὐτήν· περὶ τὸ 15 ἢ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν διακόπτουσι τὰς σπουδὰς τῶν καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ ἐμπόριον· ἐνῷ αἱ γυναῖκες διαμένουσι πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σχολεῖον, μανθάνουσι ξένας γλώσσας, μουσικὴν, ζωγραφικὴν κτλ.

Ἡ τοιαύτη τῶν γυναικῶν ἀνατροφή καὶ αἱ ἀρεταὶ αὐτῶν ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ μέγα σέβας, τὸ ὅποιον πρὸς αὐτὰς οὗτοι δεικνύουσιν εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγαπῶσιν εἰς ἄκρον καὶ σέβονται τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καθότι παρ' αὐταῖς λαμβάνουσι τὰς καλητέρας ἐμπνεύσεις, καὶ ἀναγνωρίζουσιν ἑαυτοὺς κατωτέρους αὐτῶν.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν νεανίδων.

Εἶπομεν ὅτι αἱ νεάνιδες ἐξέρχονται μόναι· ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ δεσποσύνη Μαρία εἶδε καθ' ὁδὸν ὠραῖόν τινα νέον τὸν Κύριον Σμίθ π. γ. ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν γνωρίσῃ, — πολὺ εὐκόλον· ρίπτει τὸ ρινόμακτρον αὐτῆς κατὰ γῆς· ὁ Μίσερ Σμίθ πάραυτα κύπτει, τὸ λαμβάνει καὶ τῇ τὸ προσφέρει· ἡ Μίς Μαρί τὸν εὐχαριστεῖ δι' ἐνὸς χαριεστάτου μειδιάματος.

Τὴν ἐπιθεῦσαν συναντῶνται καθ' ὁδόν· εἰσὶ φίλοι, χαιρετῶνται, ἐρωτᾷ ὁ εἰς περὶ τῆς υἱείας τοῦ ἄλλου.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Καθ' ὁδόν.)

ΣΜΙΘ.—Πῶς ἔχετε δεσποσύνη, εἴσθε καλά;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Πολὺ καλά· πῶς ἀπεράσατε αὐτὴν τὴν νύκτα;

ΣΜΙΘ.—Ἀθλιέστατα.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Καὶ διατί;

ΣΜΙΘ.—Διότι σὰς ἐσυλλογιζόμην.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—(Μειδιῶσα), Ἄ;...

ΣΜΙΘ.—Ὑμεῖς, δὲν ἀμφιβάλλω, ἐκοιμήθητε πολὺ καλά.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—(Γελῶσα), Μονοβρόυφι, φίλτατε.—Σήμερον τὸ ἐσπέρας ποῦ ἔχετε σκοπὸν νὰ ὑπάγητε;

ΣΜΙΘ.—Δὲν ἠξέυρω, νὰ ἰδῶ.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἐρχεσθε νὰ πῶμεν τὸ τέϊ μαζύ;

ΣΜΙΘ.—Μάλιστα, ἔρχομαι.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ὑγιαίνετ· σὰς περιμένω τὸ ἐσπέρας.

ΣΜΙΘ.—Δὲν θέλω λείψει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

(8ῃ ὥρᾳ μ. μ.)

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Βλέπω ὅτι εἴσθε ἀκριβῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σας.

ΣΜΙΘ.—Ἀφοῦ μὲ διατάξατε νὰ ἔλθω, ἡδυνάμην ἄλλως νὰ πράξω;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἰδοὺ ὁ πατὴρ μου· δὲν τὸν γνωρίζετε ἴσως.

ΣΜΙΘ.—Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—(Πρὸς τὸν Πατέρα τῆς Παπᾶ, σὰς συνιστῶ τὸν Κύριον... (πρὸς τὸν Σμίθ), πῶς ὀνομάζεσθε;

ΣΜΙΘ.—Σμίθ.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Τὸν Κύριον Σμίθ.

(ὁ πατὴρ τῆς Μίς Μαρί κλίνει τὴν

κεφαλὴν ἐν εἶδει χαιρετισμοῦ.)

ΣΜΙΘ.—(πρὸς τὴν Μῖς Μαρί,) Ἀγαπᾶτε αὐρίον νὰ υπάγωμεν εἰς τὸν περίπατον;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Εὐχαρίστως.

ΣΜΙΘ.—Κατὰ ποίαν ὥραν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔλθω;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Περὶ τὴν ὥρην μ. μ.

ΣΜΙΘ.—Πολὺ καλὰ, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

(Τῇ ἐπαύριον ὅτ' ὥρα μ. μ.)

Λαμπρὰ ἄμαξα συρομένη ἐκ δύο ἵππων σταματᾷ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τῆς Μῖς Μαρί.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—(Πρὸς τὸν Σμίθ.) Φαίνεται, ὅταν δίδητε συνέντευξιν, κρατεῖτε τὸ ὠρολόγιον εἰς τὰς χεῖρας! εἶναι ἀκριβῶς πέντε.

ΣΜΙΘ.—Ὅταν δίδω συνέντευξιν πρὸς τὴν ὥραίαν Μῖς Μαρί.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Μὴ τρέχετε πολὺ διὰ νὰ μὴ κουρασθῆτε, καὶ μὴ βραδύνετε νὰ ἐπιστρέψετε.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

(ἐντὸς τῆς ἀμάξης.)

ΣΜΙΘ.—Ἐνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον εἶδα χθὲς εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἶναι συγγενὴς σας;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἀδελφὴ μου.

ΣΜΙΘ.—Φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ ὥραία νέα.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Μάλιστα, φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ πολὺ ὥραία.

ΣΜΙΘ.—Δὲν πιστεύω ὅμως ποτὲ νὰ σᾶς ὑπερβῇ εἰς τὴν ὥραιότητα.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Εἴσθε πολὺ εὐγενής! ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι μετ' ὀλίγα ἔτι θὰ εἶμαι μὴδὲν πλησίον της.

ΣΜΙΘ.—Οὐδεμία γυνὴ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς ὑμᾶς.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἄς πιστεύσω ὅτι λέγετε τὴν ἀλήθειαν.

ΣΜΙΘ.—Αὕτη εἶναι ἡ πραγματικὴ μου ἰδέα.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἐχω εὐχαρίστησιν. (Βλέπουσα ἐξωθεν τῆς ἀμάξης.) Τί ὥραίος καιρὸς!

ΣΜΙΘ.—Λαμπρὸς, Κυρ' ἄμευ.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Πόσον μοι ἀρέσκει αὐτὸς ὁ καιρὸς!

ΣΜΙΘ.—Ἀγαπᾶτε νὰ υπάγωμεν εἰς τὸ ***; εἶναι ὥραίος περίπατος.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ὅχι, πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν διότι εἶναι ἔξωρας· ἔπειτα, προσεκάλεσα ἀπόψε διὰ τὸ τέϊ ἕνα Κύριον, τὸν ὁποῖον μοι ἐσύστησαν σήμερον τὸ πρωτὶ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μὲ περιμείνῃ.

ΣΜΙΘ.—Ἄς ἐπιστρέψωμεν, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Αὐρίον τὸ ἐσπέρας σᾶς περιμένω.

ΣΜΙΘ.—Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Πρὸ πολλοῦ ἔπιον τὸ τέϊ ὁ Κύριος Σμίθ ἐγείρεται ἵνα ἀναχωρήσῃ.)

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Κατὶ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εἴπω.

ΣΜΙΘ.—Τί ἀγαπᾶτε;

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ἐγεγενε πολὺς λόγος διότι μᾶς εἶδον τρεῖς ἡμέρας κατὰ

συνέχειαν μαζί, διὰ τοῦτο σᾶς πα-
ρακάλῳ ... νὰ παύσῃ ἡ μεταξύ ἡ-
μῶν σχέσις.

ΣΜΙΘ.—Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε... Λοι-
πὸν χαίρετε.

ΜΙΣ ΜΑΡΙ.—Ὑγιαίνειτε.

Ὅταν νεᾶνίς τις εἶπη πρὸς τὸν φί-
λον αὐτῆς, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διαλύσῃ
τὴν μεταξύ των φιλίαν, ὁ φίλος ἀνα-
χωρεῖ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ ἐλευθερία τῶν νεανίδων ἐκτείνε-
ται ἔτι περισσότερον· ἡ μνηστὴ δύνα-
ται νὰ εἶπη πρὸς τὸν μνηστῆρα αὐτῆς,
— « δὲν σὲ θέλω, θὰ λάβω ἄλλον σύ-
ζυγον· εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἴμεθα μεμνη-
στευμένοι πρὸ τριῶν ἐτῶν· εἶσαι πολὺ
καλὸς, ἀλλὰ δὲν σὲ θέλω. »

Ὁ Κύριος ἀπομακρύνεται, ἀποθνή-
σκει πολλάκις τῆς λύπης, ἀλλὰ δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ.

Ἄν ὅμως ὁ μνηστὴρ ἐγκαταλείψῃ
τὴν μνηστὴν αὐτοῦ, πάντες τὸν κατη-
γοροῦσι, καὶ ἂν ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἀδελφὸς
τῆς νεάνιδος κακοποιήσωσιν αὐτὸν, ὁ-
λος ὁ κόσμος ἐπιδοκιμάζει τὴν διαγω-
γὴν των ταύτην.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Καλὸν ἤθελεν εἶσθαι,
ἂν καὶ παρ' ἡμῖν ὑπῆρχον τοιαῦτα ἔθι-
μα· ἀλλ' ἐπειδὴ, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρ-
χουσι, παρακαλοῦμεν τὰς νεανίδας μας
νὰ μὴ ἐξέρχωνται μόναι· ν' ἀποφεύγω-
σι δὲ τὰς πολλὰς σχέσεις, καθότι ἂν
συμβῇ δυστύχημά τι ἐκ τῶν σχέσεων
αὐτῶν, τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα θέλει ἐ-
πισκῆψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς των, ἐνῷ
ὁ νέος μας θὰ γελᾷ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ
τὸν ἐλεύθερον αὐτοῦ βίον· καὶ τὸ χεῖ-
ριστον, θέλει ἀπρκτήσει καὶ τὸ μέγα
τοῖς νέοις ἐλάττωμα, τὸ νὰ θεωρῇ δη-

λαδὴ τοῦ λοιποῦ ἑαυτὸν Νάρκισσον,
διότι κατῶρθωσε νὰ ἐξασκήσῃ ὁλοσ-
χερῶς τὴν ὑπουλότητά του ἐπὶ τῆς
καρδίας μιᾶς ἀθῶας κόρης!

Η ΚΟΡΙΣ (Κόριζα.)

—Βλέπεις, φιλτάτη μου Κυρία, αὐ-
τὸ τὸ ζώφιον; — αὐτὸ εἶναι τὸ βρο-
μερόν καὶ ἀχρεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
ἀναισχύντως καὶ ἀνερευθριάστως
κατατρώγει τὸ τρυφερόν καὶ λευκόν
σου δέρμα καὶ ἐκμυζᾷ τὸ γλυκὺ αἷμά
σου· — αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
δὲν σ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῇς, τὸ ὁποῖον σὲ
ταράττει ἐν τῷ μέσῳ τῶν γλυκυτέρων
σου ὁνείρων· — αὐτοῦ τοῦ βδελυροῦ ὄν-
τος, αὐτοῦ τοῦ κακοῦ ἐχθροῦ σου τὴν
καταγωγὴν θέλω σοὶ περιγράψῃ· ὕψε-
ρον θέλω σὲ διδάξῃ καὶ τὸν τρόπον τοῦ
νὰ ἐξαφανίξῃς καὶ αὐτὸ καὶ ὅλον αὐ-
τοῦ τὸ συγγενολόγιον.

Νομίζω ὅτι σὲ βλέπω κινοῦσαν τὰ χρυ-
σᾶ σου χεῖλη καὶ ἐτοιμαζομένην νὰ μοὶ
εἴπῃς, — « τί μὲ μέλλει νὰ μάθω περὶ
τῆς καταγωγῆς τῆς κόρεως, ἀρκεῖ νὰ
μάθω πῶς νὰ τὴν φονεύω. » — Αὐτὸ
εἶναι βεβαίως τὸ κυριώτερον, ἀλλὰ
κακὸν εἶναι νὰ ἔχη γνῶσιν ὁ ἄνθρωπος
καὶ τῶν ἐλαχίστων καλῶν πραγμάτων;